

(Podatek gruntowy. — Sytuacja Anglików w Egipcie. — Bieżące sprawy przedlitawskie. — Nieufność Czechów do rządu. — P. Schönerer. — Historje tryesteńskie.)

Pan Abrahamowicz, jako prezes Rady powiatowej Lwowskiej, zwołuje na przyszły wtorek dnia 28. b. m. zgromadzenie wójtów i przełożonych obszarów dworskich tutejszego powiatu na naradę w przedmiocie rozkładu podatku gruntowego. Przygotował on także instrukcję co do postępowania w razach mylnego przypisania tego podatku.

Lepiej przysłużyć się Europie nie mógł carat, jak urządzeniem tej wycieczki do m. Moskwy, która ma według jednych być uświetniona, do koronacji, a według drugich prostym zwiedzeniem wystawy. Niespodziewaną tą podróżą odcignął bowiem uwagę od sprawy egipskiej i odsunął ją na drugi plan. Wszystkie oczy zwróciły się ku Moskwie, a każdy z pewną gorączką ciekawością czyta depesze, nadchodzące z tego miasta. Jedni czekają zamachu, inni spodziewają się manifestu, a wszyscy, nawet potulny Fremdenblatt, są zdania, że przecież bez śladu politycznego podróz to nie zostanie.

Na razie jednak cała jej polityczna korzyść redukuje się do tego, że chwilowo zapomniano o Egipcie i dano Anglikom czas do zajęcia wszystkich posterunków strategicznych nad ujściem Nilu. Poddają się już twierdze Abukir, Gemileh, Damietta i Rozetta — przeto cały ten trójkąt, którego podstawą jest morze Śródziemne, a szczytem Kair, jest teraz w ręku Wolseleya. Ponieważ zaś w średnim i górnym Egipcie bunt w najgroźszych czasach nie przybierał groźnych rozmiarów i ponieważ obecnie niema tam wcale wojsk zbuntowanych, przeto można śmiało uważać, iż cały Egipt znajduje się teraz znów w rękach chedywa, a zadanie, jakie postawili sobie Anglicy, osiągnięciem zostało.

Owoż skoro dla chedywa zdobyli tron, cóż więcej mają do roboty Anglicy w Egipcie? Po co Wolseley urządził się tak jak gdyby na stałe zamierzając osiedlić się nad Nilem? Zawiera nowe kontrakta o dostawę żywności i furaz, wynajmuje lokale na pomieszczenie wojsk, skupuje konie i uzupełnia luki w kawalerji, kompletuje arsenaly, słowem zamiast wracać do Londynu, pokazuje wyraźnie, iż coraz więcej zimę spędzić zamierza w Egipcie.

Na pytania te, które wszędzie zadają sobie w sferach politycznych, odpowiada prasa angielska argumentacją dość zręczną. Oświadcza ona, że opuścić dzisiaj Egipt, byłoby to wydać go znów na pastwę wojny domowej. Armia egipska jest rozrwaną, więc chedyw jest właścicielem tylko nominalnym władzą kraju; wprowadzić przy boku jego stołca arystokrację, ale za to cały lud nienawidzi go i uważa za pospolitego zdrajcę. Gdyby więc dzisiaj angielskie wojsko ustąpiło z nad Nilu, tłumiona ich obecnością nienawidź ludu wybuchłaby z całym zapętem i ogniem. Przy tej sposobności dostaloby się oczywiście Europejskiemu, a zwłaszcza kolonii angielskiej. Na pewno można się spodziewać, że nie darowanoby ani jednemu blondynowi. Nie dla czego więc innego, tylko dla utrzymania porządku pozostała armia angielska i przebywać w Egipcie będzie dopóty, dopóki znów administracja jego nie wejdzie na tor normalny.

I pozornie jest to wszystko prawda, ale w gruncie — rzecz się ma nieco inaczej. Gdyby szło tylko o utrzymanie porządku, zostawiłoby Anglia w Egipcie jakich parę pułków, obsadziłaby niemi główne strategiczne punkta i mogłaby spokojnie resztę wycofać. Wystarczyłoby to bowiem zupełnie do zapobieżenia nowemu powstaniu, a redkowałoby do jednej dziesiątej lub setnej kosztu utrzymania tak licznej armji. Wprawdzie dziennikarstwo angielskie portuszyło już myśl, aby te koszty zwałić na Egipt, jednakże wątpliwa jest rzecza, aby przystała na to Europa i Turcja. Zresztą gdyby nawet zgodzono się obciążyć skarb egipski nowym długiem, to jednak nigdy nie przystała na to, aby kosztem Egiptu utrzymywała się cała armia angielska, lecz jeno tylko ta jej część, która rzeczywiście była potrzebna do utrzymywania w kraju porządku.

Wobec jeżeli rachunkowi Anglijy decydują się na utrzymanie nad Nilem całej swej armji, to dlatego, że chcą stać tam silną nogą podczas rokowań dyplomatycznych, które się wkrótce rozpoczną zapewne. Inaczej się mówi i inaczej jest się słuchanym, gdy się jest panem sytuacji militarnej, a inaczej gdy się spełnia rolę prostego żandarma. Anglicy chcą wyzyskać wszystkie korzyści z militarnej zajęcia Egiptu, chcą być w

całym znaczeniu tego słowa *boni possidentes*, i dlatego będą dopóty Wolseleya trzymali w Kairze, dopóki zupełnie się nie ureguluje sprawa egipska, dopóki nowy kongres lub konferencja nie podpisze wszystkich tych warunków, jakie teraz wypracowuje gabinet angielski.

Dzienniki czeskie z nadzwyczajną przychylnością odzywają się o p. Smolce z okoliczności nadania mu godności tajnego radcy, i bronią go przeciw nikiemym z gruntu wycieczkom pism centralistycznych, które mu już naturalnie tego przebaczyć nie mogą, iż za Schmerlinga dobiegł się w Radzie państwa samostoiści dla Węgier i był zawsze łącznikiem między Polakami i Czechami, w chwilach, kiedy u nas nieszczęśliwie Czechom dowierzano. Kiedy dr. Rechbauer i hr. Coronini — właśnie jako prezydenci Izby posłów — godności tajnych radców otrzymali, to nie w tem dziwnego nie apatrywali centraliści, czemuż więc mieliby to w ich oczach zbrodnią polityczną być u dr. Smolki? Nienawidź do p. Smolki spotęgał się nawet, o ile to jeszcze być może, na podaną w *Polit. Correspond.* wiadomość o liście dr. Smolki do dr. Kronawettera, gdy go tenże zawiadomił o złożeniu swego mandatu do Izby posłów. P. Smolka przyjął to zawiadomienie do wiadomości z ubolewaniem i z nadzieją, że dr. Kronawetter jeszcze je cofnie, tudzież że wyborcy Jozefstadu wiedeńskiego nieodpuszczają, aby z widowni politycznej usunął się mąż, tak przejęty swoją powinnością poselską i tak wierny swoim przekonaniom.

Z powodu że wnet się pocznie nanowu rajchstrawa kampania parlamentarna, rzecza *Politik* poglądnąć na położenie centralistów, które się bynajmniej nie przedstawia w różowem dla nich świetle. Jeżeli narazie usunął z pola pp. Walterskirchena i Kronawettera, to tem swoich następów nie pomnożyli, ani też prawicy sojuszników nie odjęli, a nadto okropny ferment we własnym obozie wznieśli. Główny z mówców, który na zgromadzeniu wyborczem w Gracu zmusił dr. Portugalla do ichorliwego zaparcia się br. Walterskirchena — zarazem wyznał, że „Verfassungspartei jest już nieboszczką“ i t. p. Obwołany niemietwem w niebezpieczeństwie usłowski centraliści oderwać klub liechtensteiński od prawicy, co się im jednak nie udało, bo go wiąże z prawicą silny węzeł autonomizmu. Artykuł swój drugi kończy *Politik* jak następuje:

„W państwie konstytucyjnym niemasz rządu, któryby zdołał stać ponad stronniczwami, niepodobna przeto, mówiąc o stosunkach stronniczych, nie przypatrzeć się stanowisku gabinetu. Otóż hr. Taaffe niezawodnie z upodobaniem poglądnął na ten war stronniczy — ale jakkolwiek silną jest jego pozycja, zawsze polega ona na istnieniu większości, na której by mógł się opierać, i naturalnie musiał by się zachwiać w razie złamania się tej podpory.

„Niestety w toku ostatnich feryj parlamentarnych rząd niczem się nie przychylił do wzmacnienia tej tak niezbędnej podpory. Sejm czeski z większością centralistyczną stoi jak stał, i zapewniają też, że rozwiązaniem nie zostanie (Czeski dlatego na to utyskuje, że kadencja sejmku czeskiego jeszcze ma trzy lata potrwac; p. red. G. N.); reforma wyborcza nie otrzymała dotąd cesarskiej sankcji; kwestja uniwersytetu stała się w skutek wiadomości rozporządzenia jankimie sporów; surowe, o ile to Czechów dotyczy, sprawowanie ustawy o stowarzyszeniach, zaciera różnicę między czasami dawnymi a teraźniejszymi itd. — a to wszystko musi wielce utrudniać stanowisko naszym posłom, o ile by rząd popierał pragnie.

„A już wcale nie podnosimy haniebnego sposobu przemawiania pism półurzędowych o Czechach, pism, w których ciągle jeszcze duch Ugrawieje (on jako minister był kierownikiem biura prasowego; p. r.), i które swoją przyjaźnią dla rządu od tego zależną uczyniły, aby im wolno było być Czechów. Ogółem wzięwszy, rząd nie nawet nie usiłował ostatnimi czasami, aby między naszym narodem utworzył ducha zjedności przychylnego. Niedowierzanie z jednej a brak zaufania z drugiej strony — tego podobno żaden najsilniejszy rząd długo nie wytrzyma!

Czeskie dzienniki nie mogą przynajmniej robić delegacji czeskiej tego zarzutu, że nie kofatała z całą usilnością i przy każdej sposobności u rządu.

Na 24. bm. zwołane było w Lincu zgromadzenie ludowe celem założenia „niemieckiego stronnictwa ludowego“, ale nie w duchu Fischhofa i Walterskirchena, tylko Schönerera. Namieszaniek górnopolski zakazał odbycia tego zgromadzenia, z powodu, że „w programie tego stronnictwa stoi między innymi dążność do unii personalnej między Przedlitawią a Węgrami, połączenia Galicji i Bukowiny z Węgrami, albo nadania im odrębnego stanowiska itd.; tudzież w obzorze i gorzelnii! Wanda robiłaby z nim co by chciała, zresztą starsza. A tak może mi się najpiękniejsze dziecko zmarować. Muszę jechać z nią przynajmniej na całą zimę do Warszawy. Wzruszony i rozgniewany staruszek poszedł prosto do grabowej alei, ucałować faworytkę, pobłogosławić i popłakać razem z nią nad jej szczęściem.

Pan Stefan został sam, chmurny i zamyślony. Nie lubił jednak ani długo myśleć, ani długo się chmurzyć. Widać jakaś szczęśliwa myśl zrodziła się w jego mózgu, gdyż się rozśmiał, i zawołał: — Teraz muszę dać pieniądze. Jadę do Warszawy — sława Czyżowa jest głośna, Wanda zawsze piękna i narazicie znajdzie sobie zięcia z mego wyboru. Celina ma to co chciała. Mówiąc nawet prawdę, dziewczyna ta dużo się zmieniła, traci trochę szafarkę, przypominając córki farmerów. Stanał, namyślając się, czy iść do Wandy — czy też do pary narzeczonych.

— Do Wandy nie pójdę, należą szanować dumę dziewczyny i nie widzieć tego, co się dzieje w jej sercu. Co one tak raptownie odkryły w tym Stanisławie? — Daikie czasy — lecz cóż robić?... Z rezygnacją poszedł do ogrodu. W grabowej alei zastał tryumfującą Celinę, uśmiechniętego i rozradowanego Stanisława, a przy nim Adama i pana Walentego. Z oczu tej gromadki tryskało szczęście. Dziewczyna rzuciła się w objęcia ojca.

Należało załagodzić sprawę z Franiem, — misji tej podjął się Adam.

Młody człowiek dowiedziawszy się o smutnym dla siebie wyroku, okazał skłonność do rozpaczki, lecz wymowa Adama dobroczynnie podziałała na jego rozdrażnione nerwy. Uspokoił się, przysięgając sobie, że spółka gospodarska przez niego założona i prowadzona, musi zaimać

że omawianie takiego programu na zgromadzeniu ludowem mogłoby wywołać agitację, dążącą do zmiany istniejącego ustroju państwowego.

Zakaz ten wywołał ogromną radość u *Novej Prahy*, bo podał jej sposobność do uderzenia na rząd, że nie rozumie, co należy rozumieć pod „ustrojem państwowym“ (t. j. monarchizm czy republika); że ów program byłby tylko zmianą konstytucji, a dyskusja nad tem, byleby szranki prawa nie przekraczała, nie może narazić państwa. Wszakże i zmiana ordynacji wyborczej jest zmianą konstytucji itd.

P. Schönerer zresztą nieomordowanie apostołuje w swoim duchu, i to nie bez wielkiego skutku we wielu wzglęдах. Tak np. na zgromadzeniach z d. 17. i 20. bm. w okolicach Zwettla w Górnej Austrii, ciekawą podniósł sprawę. „Chcę być sprawiedliwym, należy nim być dla wszystkich stanów. Otóż np. na płocie i t. p., wszystkich urzędników i sług publicznych, ich wódw i sierót wolno kłaść areszt egzekucyjny tylko do jednej trzeciej części, a na każdy sposób musi pozostać 800 zlr. a wodom 500 zlr. rocznie. Jest to ustawa bardzo zbawienna. Ale dlaczego podobnej łaski nie nada się urzędnikom prywatnym, rzemieślnikom, rolnikom, zwłaszcza gdy np. rolnicy nieraz w skutek klęsk elementarnych bez własnej winy pod egzekucję podpadają? A co uczyniło ustawodawstwo dla robotników?“ i t. d.

Dziura w okrępie „Beroneie“ znikła. Okazuje się, że zapomniano zatkać otwór zlewowy, w skutek czego trochę wody morskiej zaszło na spód okrętu — z czego szrajbingełszy z zemsty, że im na bal ow nie zaproszono, utworzyli dziurę, umyślnie dla zatopienia okrętu wybita.

Z Tryestu otrzymał *Pester Lloyd* następujący telegram: „Oberdanek usiłował w więzieniu odebrać sobie życie, i odtąd dozorują go ściślej. Prosił matkę i ojczyma aby go odwiedzili; przyszedł tylko wuj, temu oświadczył Oberdanek: „Wiem, że mnie śmierć czeka, ale nie mogłem inaczej postąpić.“ Policja wenecka wyśledziła, że około 20 młodych Tryesteńczyków, przeważnie zbiegów wojskowych i jednoročníków, zebrało się w Udine, aby zamścić festyny cesarskie jakim zamachem. Fabrykacją bomb kierował jakiś Moskal, należący do anarchistów kijowskich. Losowano, kto miał zamach wykonać, i los padł na niego. Współwinny miał podziękować do Chioggi (później Wenecji).

Sprawca zamachu bombowego z d. 2. sierpnia już się sam przyznał do obawy, aby go ktoś inny z aresztowanych ostatnimi czasami nie wydał. Jestto aresztowany po d. 2. km. kelnar Contento, sya kobiety utrzymującej dom tolerancyjny; brat jego został niedawno podczas bójki zamordowany. Bombę rzucił z sieni, a nie z piątra, jak świadkowie czynu zeznawali.

W Wenecji zrobiła policja rewizję u adwokata Fabrisa, rodem z Istrii, naturalizowanego Włocha, i zabrała u niego listy. Nie pierwsza to w Wenecji rewizja i aresztowanie z powodu zamachów tryesteńskich. W Bittrio na drodze z Udine do granicy anstryackiej zarządziły władze włoskie aresztowania z powodu sprawy Oberdanka.

Sprawy sejmowe.

XL

(Sprawy przemysłu domowego w sejmie.)

Wydział krajowy przygotował do przedłożenia sejmowi projekt przekształcenia obecnej kuratorji dla spraw przemysłu domowego w inną, bardziej samodzielną instytucję dla opieki nad sprawami przemysłowemi pod nazwą „Komisja krajowej dla spraw przemysłu domowego“

Wniosek Wydziału krajowego, odnoszący się do tego przedmiotu, nie jest jeszcze rozdzany posłom. Wedle streszczenia *Caseu*, zawiera jednak projektowany statut następujące zasadnicze postanowienia:

„Zadaniem komisji będzie podniesienie przemysłu domowego i drobnego w kraju, mianowicie udokonalenie i rozpowszechnianie fachowej nauki przemysłowej. W sprawach organizacji państwowych szkół przemysłowych, służyć ma komisja krajowa ministerstwu oświecenia za organ doradczy i objawiać na opiewie w sprawach organizacji szkół przemysłowych, warsztatów wzorowych i t. p., również w sprawach zakładania, urządzania, zjawiania i przenoszenia fachowych szkół przemysłowych, szkół rysunków i modelowania. W sprawach szkół i zakładów, kosztem kraju zakładanych i utrzymywanych lub subwencjonowanych, ingerencja komisji ma być o wiele

rozleglejsza. Będzie ona postanawiać o samem założeniu takiego zakładu i przeprowadzać rokowania z właścicielami korporacjami i organami w sprawie pokrywania kosztów i urzędowania. Co do szkół założonych, powoławł będzie komisja naucejeli utrzymywanych z funduszu krajowego a zatwierdzać wybór naucejeli dla szkół zakładanych przez gminy lub powiaty z zasilkim funduszu krajowego, jeżeli według statutu sami założyciele mają zastrzeżone prawo mianowania. Nadzór i zwierzchnictwo kierownictwo nad temi zakładami sprawować będzie komisja bądź przez delegowanych członków swoich, bądź przez osobnych inspektorów, których zakres czynności i obowiązki określić ma bliżej osobny regulamin. Ze stanów szkół i warsztatów wzorowych, komisja zdawać będzie sprawę sejmowi za pośrednictwem Wydziału krajowego.

Kuratorja dotychczasowa przedstawiała tylko wnioski Wydziałowi krajowemu co do zasilkim, udzielił się mających z kredytu corocznie przez sejm uchwalanego. Zakres komisji będzie pod tym względem daleko szerszy, gdyż ma ona sama chwalać zasilkim tak dla fachowych szkół przemysłowych i warsztatów, jak i dla organów i osób posiadających wiadomości techniczno-przemysłowe dla uzupełnienia wykształcenia zawodowego w kraju lub za granicą.

„Nawet po za zakres szkół przemysłowych sięgać będą agendy komisji, gdyż ma ona urządzić wystawy krajowych wyrobów przemysłowych, oraz wystawy wzorów, modeli i narzędzi rękoźmielniczych, dalej badać w ogóle stosunki i potrzeby przemysłu domowego i drobnego, w tym celu urządzić ankietę dla zebrania dat statystycznych, wysłać ludzi zawodowych za granicę dla poznania warunków obcej produkcji przemysłowej, wreszcie starać się o rozwój muzeów przemysłowych w kraju. W sprawach i czynnościach podejmowanych dla popierania przemysłu innymi środkami, oprócz nauki, służyć ma komisja Wydziałowi krajowemu jako organ doradczy.

„W skład komisji wejść mają, oprócz marszałka krajowego, jako przewodniczącego, zastępca rządu, członek Wydziału krajowego referujący sprawy przemysłu, osoby powołane przez ministra oświecenia na członków komisji centralnej dla spraw nauki przemysłowej i tyleż ośob przez Wydział krajowy powołanych, wreszcie dwie osoby, które sama komisja wybierze. Komisja będzie mogła wydzielać z grona swojej sekcje stałe dla pewnych działów czynności, tworzyć z członków swoich komisje do badania i przygotowywania spraw, powoływać z po za grona swojego delegatów do prowadzenia pewnych czynności, lub ekspertów do udziału w obradach.

Zwyczajnie zebrania komisji odbywać się będą cztery razy do roku we Lwowie, nadzwyczajne posiedzenia zwoławł będzie przewodniczący, ilekroć usna potrzeba. lub jeżeli zażąda tego najmniej 3 członków. Z władzami w kraju, korespondencja odbywać się będzie bezpośrednio.

Korespondencja „Gaz. Nar.“

Kraków d. 22. września.

(h.) Spór między *Casem* a *Driem*. Pol. w sprawie kandydatury poselskiej z większej własności obydu wadowickiego wydała nam się bezpośredniom wobec dotychczasowego braku wyraźnej barwy politycznej u obydwóch kandydatów, tak p. St. Kluckiego, jak hr. K. Bobrowskiego.

Przy wyborach do Rady państwa z jakiegokolwiek innego okręgu wyborczego w Galicji, można się zastanawiać nad tem, który z kandydatów będzie użyteczniejszym w Wiedniu; w niniejszym jednak wypadku godzi się zapytać, który z dwóch kandydatów będzie potrzebniejszą tu w domu u nas, a to przez wzgląd na postawioną kandydatem prezesa Rady powiatowej bialskiej, P. Klucki stoi tam u kresów galicyjskich na posterunku wielce trudnym, i umiał te trudności z dobrą wolą pokonywać; jeżeli więc mandat do Rady państwa ma być zaszczytną nagrodą obydwalejską za przykłą pracę, to na nagrodę tę zasłużył p. Klucki, i powinien być wybrany do Wiednia, gdzie też (jak słusznie zaznacza *Case*) jako ekswojskowy może być nader pożytecznym w sprawach wojskowych. Ale wszak obecność jego w Białej jest jeszcze pożądaną niż w Wiedniu, gdzie może być zastąpiony każdym innym Polakiem. Otóż jeśli ta okoliczność musi być wzięta z jednej strony na uwagę, a z drugiej wzgląd na to, że mandat poselski podnoszą godność wybranego, wzmożni tamsamem jego stanowisko i wpływ w Białej, a więc uczyni tam działalność jego skuteczniejszą, — i je-

Żytomierz w sierpniu.

Zapewne znacie Żytomierz z tego, że jest głównem miastem wołyńskiej gubernii, że jest położony nad niespawanymi rzekami Tetoremem i Kamionką i że ma 45.000 mieszkańców. Dalej, że brzegi oba rzek są malowniczo pokryte lasami i srogowemi lasami i są miejscem wycieczek tutejszych mieszkańców, chcących odechnąć świeżem powietrzem i balsamiczną wonią sosen. Wiecie zapewne i to, że Żytomierz oddalony jest od dworców kolei żelaznej południowo-zachodniej, od Berdyczowa i od Olszanki o czterdzieści kilka wiorst i że teraz będzie połączenia z Berdyczowem drogą bitą, którą mają budować. Ale nie wiem, czy znacie nasze wewnętrzne życie, o którym chcę wam parę słów powiedzieć.

Umysłowe życie 45.000 mieszkańców grodu naszego bardzo się smutnie przedstawia, bo cho-

obiedziając folwarki, skrecał raptownie na drogę do Łętowic, wypuszczał konia galopem i zniknął w gęszczu drzew otaczających dwór.

W Łętowicach mieszkała wdowa z dwiema córkami, które pięknością i dobrocią sływały równie jak matka, na całą okolicę.

To więc było przyczyną, że tylko dwie pary szczęśliwe i zakochane wybiegły z gniazda, pobując po szerokich szlakach cywilizacji zachodniej.

Pan Stefan miał wielką ochotę towarzyszyć dzieciom, został jednak w domu przez wzgląd na żonę i Wandę. Pani Karolina powtarzała często, że niby jej do szczęścia nie brakowało, gdyby tylko jej ukochana Wanda znalazła męża!

Niespodziewanie i raptownie Adam wracając z Warszawy, przywiózł ze sobą swego kolegę Gerana, znanego naszym czytelnikom ze Szczawnicy. Pan Stefan troszkę się krzywił, pani Karolina wstrząsała ramionami, lecz obydwaj milczeli, nie chcąc wpływać na Wandę. Mimo to Wanda bez wszelkich wpływów wytrwała na swem stanowisku. Geran nie ośmielił się zbliżyć, ona nie raczyła go ośmielać, zostali tylko przyjaciółmi, i to na zawsze, gdyż kolega Adama zaczął mu towarzyszyć w wycieczkach do Łętowickiego dworu i targować od Artura Klonów. Kupił go niedługo i osiadł w nim, przystępując jako siła nadzwyczaj pożądana do spółki czyżowskiej.

Tak więc Wanda, zamknięta w sobie, precowiła, milczała, — została sama. — Niedługo odbyły się dwa śluby, i dwa młode małżeństwa powiększyły kółko naszych serdecznych przyjaciół.

Koniec.

Wieczerza Dolega d. 25. czerwca 1882.

WALKA O BYT.

Powieść

SEWERA.

(Dokończenie.)

Widział tę scenę z daleka pan Walenty, podniósł w górę rękę, wzrok utkwił w niebo. Narazicie jedna Czyżowa robi partję, jaką zrobić powinna, wysepiał.

Za parę chwil później wszedł zdyszany do dworu. Pan Stefan z żoną i Wandą siedzieli przy śniadaniu.

— Wielka nowina! nadzwyczajna!

— Wygrałeś na loterii wielki los? — przerwał ciekawie pan Stefan.

— Jeszcze lepsza.

— Koalicja przeciw Prusom?

— Bagatel! — Stanisław oświadczył się o Celinę! gruchają w grabowej alei.

— A to osioł! — zawołał pan Stefan.

Wanda błada wyszła popiesznie z pokoju.

— Osioł? — powtórzył staruszek. Bójcie się Boga!...

— Powinien się oświadczyć o Wandę! — przerwał mu w gniewie pan Stefan. Widziałeś pan jak Wanda zbliżała i idąc chwiała się.

Pani Karolina wybiegła za córką.

— Ale go dawniej Wanda odepchnęła dla tej lalki Artura! Tego rodzaju ludzie jak Stanisław, nie wracają. A i za to co się stało, dziękuj pan Bogu. Dobiegałszy szlachta stara i czysta jak iza — Stanisław za lat parę milioner.

— I żonę będzie kwasit w Dobiesławicach

spółkę stworzoną przez Stanisława, że tym sposobem zmeścił się i znajdzie godne siebie zadośćuczynienie.

Franiu wszedł już na drogę, z której cofała się było mu niepodobna, naczył się już uznawać i szanować swą cywilizacyjną misję, a był tyle wykazalonym, że potrafił iść o własnych siłach, bez dalszego wpływu Stanisława i Celiny.

Tak się to przeobrażały usposobienia, a wyrabiali ludzie do podjęcia prac, które stały się ich koniecznością i ochroną. Zrozpaczony Franiu pocieszał się przysięgą stawa i wielkością, a w długotrwałego jego rozpacz nikt z otaczających nie wierzył.

Ślub Celinki odbył się w towarzystwie dwóch tylko rodzin. Pana młodego prowadził do ołtarza Wanda, wprawdzie błada i uroczysta, zawsze jednak majestatycznie spokojna. Panna młoda za to promieniła pięknością, ujmującym wdziękiem i swobodą.

— Jaka dobrana para! — szeptał zgromadzony tłum w kościele.

Wieczorem odbyła się zabawa urządzona dla najbliższych, maluczkich sąsiadów Czyżowa i Dobiesławic.

Pan Stefan dostał pieniędzy; dostarczył mu ich Adam. Nie namyślając się, pojechał z panią Karoliną i Wandą do Warszawy. Po półrocznym jednak pobycie wrócił, — Wanda nie znalazła męża.

— Miałaby partję, tłumaczył się przed Walentym i Adamem ojciec — lecz cóż? taka była zima i uroczysta, że kandydaci zbliżyli się do niej nie śmieli. Gdyby się o nią starał udzielić książkę, możeby się wtedy zdecydował. Dziwna kobieta!

(Podatek gruntowy. — Sytuacja Anglików w Egipcie. — Bieżące sprawy przedlitawskie. — Nieufność Czechów do rządu. — P. Schönerer. — Historja tryentyńska.)

Pan Abrahamowicz, jako prezes Rady powiatowej Lwowskiej, zwołuje na przyszły czwartek dnia 28. b. m. zgromadzenie wójtów i przełożonych obszarów dworskich tutejszego powiatu na naradę w przedmiocie rozkładu podatku gruntowego. Przygotował on także instrukcję co do postępowania w razach mylnego przypisania tego podatku.

Lepiej przysłużyć się Europie nie mógł carat, jak urządzeniem tej wycieczki do m. Moskwy, która ma według jednych być uwerturą do koronacji, a według drugich prostym zwidzeniem wystawy. Niespodziewaną tą podróżą odciągają bowiem uwagę od sprawy egipskiej i odsuną ją do drugiego planu. Wszakże ozy zwróciły się ku Moskwie, a każdy z pewną gorączką czeka ciekawością czyta depesze, nadchodzące z tego miasta. Jedni czekają zamachu, inni spodziewają się manifestu, a wszyscy, nawet potulny Fremdenblatt, są zdania, że przecież bez śladu politycznego podróży to nie zostanie.

Na razie jednak cała jej polityczna korzyść redukuje się do tego, że chwilowo zapomiano o Egipcie i dano Anglikom czas do zajęcia wszystkich posterunków strategicznych nad ujściem Nilu. Poddają się już twierdze Abukir, Gemileh, Damietta i Rozetta — przeto cały ten trójkąt, którego podstawą jest morze Śródziemne, a szczytem Kair, jest teraz w ręku Wolsleya. Ponieważ zaś w średnim i górnym Egipcie bunt w najgorętszych czasach nie przybrał groźnych rozmiarów i ponieważ obecnie niema tam wcale wojsk zbuntowanych, przeto można śmiało uważać, iż cały Egipt znajduje się teraz znów w rękach chedywa, a zadaniem, jakie postawili sobie Anglik, osiągnięciem zostało.

Owoż skoro dla chedywa zdobyli tron, cóż więcej mają do roboty Anglik w Egipcie? Po co Wolsley urządził się tak jak gdyby na stałe zamierzał osiedlić się nad Nilem? Zawiera nowo kontrakt o dostawę żywności i furaz, wynajęcie lokali na pomieszczenie wojsk, skupienie konie i uzupełnienie luki w kawalerji, kompletny arsenał, słowem zamiast wracać do Londynu, pokazuje wyraźnie, iż co najmniej zimę spędzić zamierza w Egipcie.

Na pytania te, które wszędzie zadają sobie w sferach politycznych, odpowiada prasa angielska argumentacją dość zręczną. Oświadcza ona, że opuścić dzisiaj Egipt, byłoby to wydać go znów na pastwę wojny domowej. Armia egipska jest rozzerwana, więc chedyw jest właściwie tylko nominalnym władcą kraju; wprowadzić przy boku jego stoi cała arystokracja, ale za to cały lud nienawidzi go i uważa za pospolitego złodzieja. Gdyby więc dzisiaj angielskie wojsko ustąpiło z nad Nilu, tłumiona ich obecnością nieważnie ludu wybuchłaby z całym zapalem i ogniem. Przy tej sposobności dostaliby się oczywiście Europejczykom, a zwłaszcza kolonijni Anglikom, na pewne można się spodziewać, że nie darowaliby ani jednemu blondynowi. Nie dla czego więc innego, tylko dla utrzymania porządku pozostaje armia angielska i przebywać w Egipcie będzie dopóty, dopóki znów administracja jego nie wejdzie na tor normalny.

I pozornie jest to wszystko prawda, ale w gruncie — rzecz się ma nieco inaczej. Gdyby szło tylko o utrzymanie porządku, zostawiłby Anglia w Egipcie jakich parę pułków, obsadziłaby niemi główne strategiczne punkta i mogłaby spokojnie resztę wycofać. Wystarczyłoby to bowiem zupełnie do zapobieżenia nowemu powstaniu, a redukowałoby do jednej dziesiątej lub setnej kosztu utrzymania tak licznej armji. Wprawdzie dziennikarstwo angielskie poruszyło już myśl, aby te koszty zważyć na Egipt, jednakże wątpliwa jest rzeczą, aby przystała na to Europa i Turcja. Zresztą gdyby nawet zgodzono się obciążyć skarb egipski nowym długiem, to jednak nigdyby nie przystała na to, aby kosztem Egiptu utrzymywała się cała armia angielska, lecz jeno tylko ta jej część, która rzeczywiście była potrzebna do utrzymywania w kraju porządku.

Więc jeżeli rachunkowi Anglik decydują się na trzymanie nad Nilem całej swej armji, to dlatego, że chcą stać tam silną nogą podczas rokowań dyplomatycznych, które się wkrótce rozpoczyna zapewne. Inaczej się mówi i inaczej jest się słuchający, gdy się jest panem sytuacji militarnej, a inaczej gdy się spełnia rolę prostego zaudarza. Anglik chcą wyzyskać wszystkie korzyści z militarnej zajęcia Egiptu, chcą być w

całym znaczeniu tego słowa *beati possidentes*, i dlatego będą dopóty Wolsleya trzymali w Kairze, dopóki zupełnie się nie ureguluje sprawa egipska, dopóki nowy kongres lub konferencja nie podpisze wszystkich tych warunków, jakie teraz wypracowuje gabinet angielski.

Dzienniki czeskie z nadzwyczajną przychylnością odzywają się o p. Smolce z okoliczności nadania mu godności tajnego radcy, i bronią go przeciw nikiemnym z gruntu wycieczkom pism centralistycznych, które mu już naturalnie tego przebaczyć nie mogą, iż za Schmerlinga dobijał się w Radzie państwa samostoiści dła Węgier i był zawsze łącznikiem między Polakami i Czechami, w chwilach, kiedy u nas nieszczególnie Czechom dowierzano. Kiedy dr. Rechbauer i hr. Coronini — właśnie jako prezydenci Izby posłów — godność tajnych radców otrzymali, to nie w tem dziwnego nie upatrywali centraliści, czemuż więc mieliby to w ich oczach zbrodnią polityczną być u dr. Smolki? Nienawidź do p. Smolki spotęgować się nawet, o ile to jeszcze być może, na podaną w *Politik. Oorresp.* wiadomość o liście dr. Smolki do dr. Kronawettra, gdy go tenże zawiadomił o złożeniu swego mandatu do Izby posłów. P. Smolka przyjął to zawiadomienie do wiadomości z ubolewaniem i z nadzieją, że dr. Kronawetter jeszcze je cofnie, tudzież że wyborcy Jozefstadu wiedeńskiego niedopuszczą, aby z widowai politycznej usunął się mają, tak przeżył swoją powinność poselską i tak wierzył swoim przekonaniom.

Z powodu że wnet się pocznie nanowo rajchsratowa kampania parlamentarna, rzecza *Politik* pogląd na położenie centralistów, które się bynajmniej nie przedstawia w różowem dla nich świetle. Jeżeli narazie usunął z pola pp. Walterskirchena i Kronawettra, to tem swoich następów nie pomnożyli, ani też prawicy sojuszników nie odjęli, a nadto okropny ferment we własnym obozie wzięli. Główny z mówców, który na zgromadzeniu wyborczem w Gracu zmusił dr. Portugalla do tohórliwego zaparcia się hr. Walterskirchena — zarządem wyznał, że „Verfassungspartei jest już nieboszczyka“ i t. p. Obwoływanym niemieciami w niebezpieczeństwie usiłowali centraliści odebrać klub lichtensteiński od prawicy, co się im jednak nie udało, bo go wiąże z prawicą silny węzeł autonomizmu. Artykuł swój długi kończy *Politik* jak następuje:

„W państwie konstytucyjnym niemasz rządu, któryby zdołał stać ponad stronnictwami, niepodobna przeto, mówiąc o stosunkach stronnictw, nie przypatrzeć się stanowisku gabinetu. Otóż hr. Taaffe niezawodnie z upodobaniem pogląda na ten war stronnictwa — ale jakkolwiek silną jest jego pozycja, zawsze polega ona na istnieniu większości, na której by mógł się opierać, i naturalnie musiał by się zachwiał w razie złamania się tej podparty.

„Niestety w toku ostatnich feryj parlamentarnych rząd niczem się nie przyczynił do wzmożenia tej tak niezbędnej podparty. Sejm czeski z większością centralistyczną stoi jak stał, i zapewniają też, że rozwiązaniem nie zostanie (Czesi dlatego na to utyskują, że kadencja sejmku czeskiego jeszcze ma trzy lata potrwać; p. red. G. N.); reforma wyborcza nie otrzymała dotąd cesarskiej sankcji; kwestja uniwersytetu stała się w skutek wiadomego rozporządzenia jankiem sporów; surowo, o ile to Czechów dotyczy, sprawowanie ustawy o stowarzyszeniach, zaciera różnicę między czasami dawnymi a teraźniejszymi itd. — a to wszystko musi wiele utrudnić stanowisko naszym posłom, o ile by rząd popierał przagnię.

„A już wcale nie podnosimy haniebnego sposobu przemawiania pism półurzędowych o Czechach, pism, w których ciągle jeszcze duch Ugry wieje (on jako minister był kierownikiem biura prasowego; p. r.), i które swoją przyjaźnią dla rządu od tego zależną uczyniły, aby im wolno było być Czechów. Ogółem wzięwszy, rząd nie nawet nie usiłował ostatnimi czasami, aby między naszym narodem utworzył ducha rządowy przychylny. Niedowierzanie z jednej a brak zaufania z drugiej strony — tego podobno żaden najsilniejszy rząd długo nie wytrzyma.“

Czeskie dzienniki nie mogą przynajmniej robić delegacji czeskiej tego zarzutu, że nie kochała z całą usilnością i przy każdej sposobności a rządu.

Na 24. bm. zwołane było w Linen zgromadzenie ludowe celem założenia „niemieckiego stronnictwa ludowego“, ale nie w duchu Fischhofa i Walterskirchena, tylko Schönerera. Namieśnik górnopowiatu zakazał odbycia tego zgromadzenia, z powodu, że „w programie tego stronnictwa stoi między innymi dążność do unii personalnej między Przedlitawią a Węgrami, połączenia Galicji i Bukowiny z Węgrami, albo nadania im odrębnego stanowiska itd.; tudzież

w obzorze i gorzelnym! Wanda robitaby z nim co by chciała, zresztą starsza. A tak może mi się najpiękniejsze dziecko zmarnować. Muszę jechać z nią przynajmniej na całą zimę do Warszawy.

Wzruszony i rozgniewany staruszek poszedł prosto do grabowej alei, ucałować faworytkę, pobłogosławić i popłakać razem z nią nad jej szczęściem.

Pan Stefan został sam, chmurzy i zamysłony. Nie lubił jednak ani długo myśleć, ani długo się chmurzyć. Widocznie jakaś szczęśliwa myśl zrodziła się w jego mózgu, gdyż się rozśmiał, i zawołał.

— Teraz muszą dać pieniądze. Jadę do Warszawy — sława Czyżowa jest głośna, Wanda zawsze piękna i nareszcie znajdzie sobie zięcia z mego wyboru. Celina ma to co chciała. Mówiąc nawet prawdę, dziewczyna ta dużo się zmieniła, traci trochę szafarkę, przypominając córki fermierów. Stają, namyślając się, czy iść do Wandy — czy też do pary narzeczonych.

— Do Wandy nie pójdę, należy szanować dumę dziewczyny i nie widzieć tego, co się dzieje w jej sercu. Co one tak raptownie odkryły w tym Stanisławie? — Dzieńki ci — lecz cóż robić?...

Z rezygnacją poszedł do ogrodu. W grabowej alei zastał tryumfującą Celinę, uśmiechniętego i rozradowanego Stanisława, a przy nim Adama i pana Walentego. Z oczu tej gromadki tryskało szczęście. Dziewczyna rzuciła się w objęcia ojca.

Należało załatwić sprawę z Franiem, — misji tej podjął się Adam.

że omawianie takiego programu na zgromadzeniu ludowem mogłoby wywołać agitację, dążącą do zmiany istniejącego ustroju państwowego.“

Zakaz ten wywołał ogromną radość u *Novej Pressy*, bo podał jej sposobność do uderzenia na rząd, że nie rozumie, co należy rozumieć pod „ustrojem państwowym“ (t. j. monarchizm czy republika); że ów program byłby tylko zmianą konstytucji, a dyskusja nad tem, byłaby szrank prawa nie przekraczała, nie może narazić państwa. Wszakże i zmiana ordynacji wyborczej jest zmianą konstytucji itd.

P. Schönerer zresztą niezmordowanie apostołuje w swoim duchu, i to nie bez wielkiego skutku we wielu wzglęдах. Tak np. na zgromadzeniach z d. 17. i 20. bm. w okolicach Zwettla w Górnej Austrii, ciekawą podniósł sprawę, „Czyć być sprawiedliwym, należy nim być dla wszystkich stanów. Otóż np. na płacie i t. p., wojskowych, urzędników i sług publicznych, ich wódw i sierót wolno kłaść areszt egzekucyjny tylko do jednej trzeciej części, a na każdy sposób musi pozostać 800 krz. a w domow 500 krz. rocznie. Jest to ustawa bardzo zbawienna. Ale dlaczego podobnej laski nie nada się urzędnikom prywatnym, rzemieślnikom, rolnikom, zwłaszcza gdy np. rolnicy meraz w skutek klęsk elementarnych bez własnej winy pod egzekucję podpadają? A co uczyniło ustawodawstwo dla robotników?“ i t. d.

Dziura w okolicy „Berenice“ znikła. Okazuje się, że zapomniano zatkać otwór zlewowy, w skutek czego trochę wody morskiej zaszło na spód okrętu — z czego szrajbingełszy z zemsty, że ich na bal ów nie zaproszono, utworzyli dziurę, umyślnie dla zatopienia okrętu wybita.

Z Tryestu otrzymał *Pester Lloyd* następujący telegram: „Oberdank usiłował w więzieniu odebrać sobie życie, i odtąd dozorują go ściśle. Prosił matkę i ojczyzna aby go odwiedziła; przyszedł tylko wuj, temu oświadczył Oberdank: „Wiem, że mnie śmierć czeka, ale nie mogę inaczej postąpić.“ Policja wenecka wysłędziła, że około 20 młodych Tryesteńczyków, przeważnie zbiegów wojskowych i jednoroczników, zebrało się w Udine, aby zamieść festywy cesarskie jakimś zamachem. Fabrykacja bomb kierował jakiś Moskal, należący do anarchistów kijowskich. Losowano, kto miał zamach wykonać, i los padł na niego. Współwinny miał łodzią ucieknąć do Chioggi (poniżej Wenecji).“

Sprawca zamachu bombowego z d. 2. sierpnia już się sam przyznał z obawy, aby go ktoś inny z aresztowanych ostatnimi czasy nie wydał. Jestto aresztowany po d. 2. km. kelaer Contento, syn kobiety utrzymującej dom tolerancyjny; brat jego został niedawno podczas bójki zamordowany. Bombę rzucił z sieni, a nie z piętury, jak świadkowie czynili zeznawali.

W Wenecji zrobiła policja rewizję u adwokata Fabrisa, rodem z Istrii, naturalizowanego Włocha, i zabrała u niego listy. Nie pierwsza to w Wenecji rewizja i aresztowanie z powodu zamachów tryestyńskich. W Bittrio na drodze z Udine do granicy austriackiej zarządził władze wioskie aresztowania z powodu sprawy Oberdanka.

Sprawy sejmowe.

XL.

(Sprawy przemysłu domowego w sejmie.)

Wydział krajowy przygotował do przedłożenia sejmowi projekt przekształcenia obecnej kuratorji dla spraw przemysłu domowego w inną, bardziej samodzielną instytucję dla opieki nad sprawami przemysłowemi pod nazwą „Komisji krajowej dla spraw przemysłu domowego.“

Wniosek Wydziału krajowego, odnoszący się do tego przedmiotu, nie jest jeszcze rozdany posłom. Wedle straszczona *Czasu*, zawiera jednak projektowany statut następujące zasadnicze postanowienia:

„Zadaniem komisji będzie podniesienie przemysłu domowego i drobnego w kraju, mianowicie udoskonalanie i rozpowszechnianie fachowej nauki przemysłowej. W sprawach organizacji państwowych szkół przemysłowych, służyć ma komisja krajowa ministerstwu oświecenia za organ doradczy i objawiać ma opinię w sprawach organizacji szkół przemysłowych, warsztatów wzorowych i t. p., również w sprawach zakładania, urządzania, zwijania i przenoszenia fachowych szkół przemysłowych, szkół rysunków i modelowania. W sprawach szkół i zakładów, kosztem kraju zakładanych i utrzymywanych lub subwencjonowanych, ingerencja komisji ma być o wiele

rozleglejsza. Będzie ona postanawiać o samem założeniu takiego zakładu i przeprowadzać rokowania z właścicielami korporacjami i organami w sprawie pokrywania kosztów i urzędowania. Co do szkół założonych, powoływać będzie komisja nauczycieli utrzymywanych z funduszu krajowego i zatwierdzać wybór nauczycieli dla szkół zakładanych przez gminy lub powiaty z zaszkolem funduszu krajowego, jeżeli według statutu sami założyciele mają zastrzeżone prawo mianowania. Nadzór i zwierzchnie kierownictwo nad temi zakładami sprawować będzie komisja bądź przez delegowanych członków swoich, bądź przez osobnych inspektorów, których zakres czynności i obowiązki określić ma bliżej osobny regulamin. Ze staun szkół i warsztatów wzorowych, komisja zdawać będzie sprawę sejmowi za pośrednictwem Wydziału krajowego.

„Kuratoria dotychczasowa przedstawiała tylko wnioski Wydziałowi krajowemu co do zaszkoleń, udzielić się mających z kredytu corocznie przez sejm uchwalanego. Zakres komisji będzie pod tym względem daleko szerszy, gdyż ma ona sama uchwalać zaszkoleń tak dla fachowych szkół przemysłowych i warsztatów, jak i dla organów i osób posiadających wiadomości techniczno-przemysłowe dla uzupełnienia wykształcenia zawodowego w kraju lub za granicą.

„Nawet po za zakres szkół przemysłowych sięgać będą agendy komisji, gdyż ma ona urządzać wystawy krajowych wyrobów przemysłowych, oraz wystawy wzorów, modeli i narzędzi rokielniczych, dalej badać w ogóle stosunki i potrzeby przemysłu domowego i drobnego, w tym celu urządzać ankiety dla zebrania dat statystycznych, wysyłać ludzi zawodowych za granicę dla poznania warunków obecnej produkcji przemysłowej, wreszcie starać się o rozwój muzeów przemysłowych w kraju. W sprawach i czynnościach podejmowanych dla popierania przemysłu innymi środkami, oprócz nauki, służyć ma komisja Wydziałowi krajowemu jako organ doradczy.

„W skład komisji wejść mają, oprócz marszałka krajowego, jako przewodniczącego, zastępcą rządu, członek Wydziału krajowego referujący sprawę przemysłu, osoby powołane przez ministra oświecenia na członków komisji centralnej dla spraw nauki przemysłowej i tyleż osób przez Wydział krajowy powołanych, wreszcie dwie osoby, które sama komisja wybierze. Komisja będzie mogła wydziałać z grona swoje go sekcje stałe dla pewnych działów czynności, tworzyć z członków swoich komisje do badania i przygotowywania spraw, powoływać z po za grona swojego delegatów do prowadzenia pewnych czynności, lub ekspertów do udziału w obradach.

„Zwyczajne zebrania komisji odbywać się będą cztery razy do roku we Lwowie, nadzwyczajne posiedzenia zwoływać będzie przewodniczący, ilekroć uzna potrzebę, lub jeżeli zażąda tego najmniej 3 członków. Z wiadami w kraju, korespondencja odbywać się będzie bezpośrednio.“

Korespondencja „Gaz. Nar.“

Kraków d. 22. września.

(h.) Spór między *Czasem* a *Diem. Pol.* w sprawie kandydaty poselskiej z większej własności obwodów wadowickiego wydała nam się bezprzedmiotowym wobec dotychczasowego braku wyraźnej barwy politycznej u obydwóch kandydatów, tak p. St. Kluckiego, jak hr. K. Bobrowskiego.

Przy wyborach do Rady państwa z jakiegokolwiek bądź innego okręgu wyborczego w Galicji, można się zastanawiać nad tem, który z kandydatów będzie użyteczniejszym w Wiedniu; w niniejszym jednak wypadku godzi się zapytać, który z dwóch kandydatów będzie potrzebniejszy tu w domu u nas, a to przez wzgląd na postawioną kandydaturę prezesa Rady powiatowej bialskiej. P. Klucki stoi tam u kresów galicyjskich na posterunku wielce trudnym, i umiałby trudności z dobrą wola pokonywać; jeżeli więc mandat do Rady państwa ma być zaszczytną nagrodą obydwalejską za przykrą pracę, to na nagrodę tę zasłużyłby p. Klucki, i powinien być wybrany do Wiednia, gdzie też (jak słusznie zaznacza *Czas*) jako ekswojskowy może być nader przydatnym w sprawach wojskowych. Ale wszak obecność jego w Białej jest jeszcze pożądaną w Wiedniu, i gdzie może być zastąpiony każdym innym Polakiem. Otóż jeśli ta okoliczność musi być wzięta z jednej strony na uwagę, a z drugiej wzgląd na to, że mandat poselski podnosząc godność wybranego, wzpomiemy temsamem jego stanowisko i wpływ w Białej, a więc uczyni tam działalność jego skuteczniejszą, — i ja-

śli ten drugi wzgląd ma przeważać szale na rzeczą jego wyboru, to niech przynajmniej mamy pewność, że uszczerbek dla sprawy narodowej, mogący plynąć z nieobecności prezesa Rady powiatowej w Białej, nie będzie większym od korzyści, jaką przyniesie obecność posta w Wiedniu.

Będziemy mieli aż dwie naraz szkoły handlowe w Krakowie: jedną dla kobiet, drugą dla mężczyzn. Pierwsza istnieje bieżąc przy żeńskiej szkole Scholastyki, druga — samowolnie w murach Franciszkańskich przy Muzeum techniczno-przemysłowemu, z kąd przeniesiona zostanie do gmachu Kas oszczędności. (Ta ostatnia instytucja wybudowała własny wspaniały pałac przy ulicy Szpitalnej, i tam za kilka tygodni przenosi biura swoje.) Do żeńskiej szkoły handlowej zapisało się już 15 kandydatek. Obok niej przy szkole Scholastyki otworzą kurs nauki robót kobiecych, na który zapisało się przeszło 50 uczennic. Zwierzchni zarząd nad szkołą, mężką handlową sprawować będzie rada czyli wydział, w skład którego wejdą delegaci Izby handlowej (która wybrała pp. L. Zieleniewskiego i A. Mendelsburga), kongregacji kupieckiej (pp. Goebela i St. Feistucha) i Rady miejskiej (pp. T. Baranowskiego i dr. Zatorskiego).

W programie nawet obu tych szkół handlowych uderza nas zbytnie zajęcie się językiem niemieckim, który jak wiadomo jest najmniej rozpowszechniony w stosunkach handlowych w w świecie, a natomiast małe uwzględnienie języka francuskiego, i jeszcze mniejsza włoskiego, tudzież angielskiego, języków nieodbitnie potrzebnych w handlu wielkim. Potrzebę tę uczyno we wszystkich szkołach handlowych, istniejących w Europie i w nich też na pierwszym miejscu stawiano te trzy ostatnie języki, nie zaś niemiecki, na którego potrzebę autorowie statutu szkoły handlowej zapatrywali się snąc za stanowiska naszych gimnazjów, szkół realnych i wszelkich, nie zaś za stanowiska kupieckiego. Albo chyba myślą utrzymać tu handel wiecznie drugiej i trzeciej ręki, a wyrzec się stosunków bezpośrednich z wielkimi ogniskami handlowymi Wschodu i Zachodu. Brak znajomości tych trzech ostatnich języków w tutejszym świecie handlowym tak dalece cznie się daje, że jeśli kiedy przychodzi jaki list kupiecki z Włoch, Anglii a nawet Francji do tutejszych firm kupieckich, to takowe wysyłają kursorów na całe miasto, szukając i zebrać laski odczytania niezrozumiałych dla nich czerogafów.

Jeśli nie dwie, to przynajmniej dobrze, że choć na jedną kapelę miejską zdoła się Kraków. Złożoną ona będzie z weteranów armji a kapelmistrzem p. Wroński. Powitać nowe zorganizowanie i przeznaczenie tej kapeli tam milie nam przychodzi, żeśmy jedni z pierwszych zwołani na to kazanie i najgłośniejsi podczas obchodu 60-letniego jubileuszu walki z 1831 r., na którym to obchodzie p. Wroński po raz pierwszy występował ze swoją kapelą.

Pora ogórkowa, mimo pięknej pogody, stanowczo skończona w Krakowie. Szon jesienno-zimowy już się rozpoczyna, a zdradza go nie tylko otwarcie teatru zimowego, które nastąpi za tydzień przedstawieniem „Starej Baśni“, ale i powrót z urlopow i wycieczek pracowników naszych.

Szereg ich przyjazdem swoim zamknął ze sfery urzędowej wiceprezydent Szmidt, energiczny i wytrwały drugi sternik naszej tutejszej nauki autonomicznej; a ze sfery naukowej p. Godryd Osowski, którego wycieczka w dolinę kościeliską obcięcie rezultaty tak zapewne bogate jak poprzednie badania malikowskie, a w każdym razie ciekawe, których z niecierpliwością oczekuje świat uczoney. P. Osowski bowiem odkrył tam szereg jaskiń, w których badaniami na rok przysły ma wykazać — czy one tak samo jak malikowskie były siedliskiem ludzi przedhistorycznych, lub nie.

Żytomierz w sierpniu.

Zapewne znać Żytomierz z tego, że jest głównym miastem południowej galicji, że jest położony nad niespawanymi rzekami Teterowem i Kamionką i że ma 45.000 mieszkańców. Dalej, że brzegi obu rzek są malowniczo pokryte liściastymi i sosnowymi lasami i są miejscem wycieczek tutejszych mieszkańców, chcących odczekać świeżem powietrzem i balsamiczną wonią sosna. Wiecie zapewne i to, że Żytomierz oddalony jest od dworców kolei żelaznej południowo-zachodniej, od Beryczowa i od Olszanki o czterdzieści kilka wiorst i że teraz będzie położony z Beryczowem drogą bitą, którą mają budować. Ale nie wiem, czy znacie naszę wewnętrzne życie, o którym chcę wam parę słów powiedzieć.

Umysłowe życie 45.000 mieszkańców grodu naszego bardzo się smutnie przedstawia, bo cho-

WALKA OBYT.

Powieść

SEWERA.

(Dokończenie.)

Widział tę scenę z daleka pan Walenty, podniósł w górę ręce, wzrok utkwił w niebo. Nareszcie jedna Czyżewska robi partję, jaką zrobić powinna, wyszeptał.

Za parę chwil później wszedł zdyszany do dworu. Pan Stefan z żoną i Wandą siedzieli przy śniadaniu.

— Wielka nowina! nadzwyczajna!
— Wygrałeś na loterji wielki los? — przerwał ciekawie pan Stefan.

— Jeszcze lepsza.
— Koalicja przeciw Prusom?
— Bagatela — Stanisław oświadczył się o Celinę! gruchają w grabowej alei.
— A to osioł! — zawołał pan Stefan.

Wanda blade wyszła pospiesznie z pokoju.
— Osioł? — powtórzył staruszek. Bójcie się Boga!...

— Powinien się oświadczyć o Wandę! — przerwał mu w gniewie pan Stefan. Widziałeś pan jak Wanda zbladła i idąc chwiała się.

Pani Karolina wybiegła za córką.
— Ale go dawniej Wanda odepchnęła dla tej lalki Artura! Tego rodzaju ludzie jak Stanisław, nie wracają. A i za to co się stało, dziękuj pan Bogu. Dobiesławscy szlachta stara i krysta jak lód — Stanisław za lat parę milioner. — I żonę będzie kwasiał w Dobiesławicach

spółkę stworzoną przez Stanisława, że tym sposobem zemści się i znajdzie godne siebie zadośćuczynienie.

Frano wszedł już na drogę, z której cofała się było mu niepodobna, nancyt się już uważać i szanować swą cywilizacyjną misję, a był tyle wykształconym, że potrafił iść o własnych siłach, bez dalszego wpływu Stanisława i Celiny.

Tak się to przeobrażało usposobienia, a wyrabiali ludzie do podjęcia prac, które stały się ich koniecznością i ochroną. Zrozpaczony Frano pocieszał się przyszłą stawa i wielkością, a w dęgotrwał jego rozpacz nikt z otaczających nie wierzył.

Slub Celinki odbył się w towarzystwie dwóch tylko rodzin. Pana młodego prowadził do ołtarza Wanda, wprawdzie blade i uroczysta, zawsze jednak majestatycznie spokojna. Panna młoda za to promieniała pięknością, ujmującym wdziękiem i swobodą.

— Jaka dobrana para! — szeptał zgromadzony tłum w kościele.

Wieczorem odbyła się zabawa urządzona dla najbliższych, maluczkich sąsiadów Czyżowa i Dobiesławic.

Pan Stefan dostał pieniądze; dostarczył mu ich Adam. Nie namyślając się, pojechał z panią Karoliną i Wandą do Warszawy. Po półrocznym jednak pobycie wrócił, — Wanda nie znalazła megi.

Miałaby partję, tóżmaczył się przed Walentym i Adamem ojciec — lecz cóż? taka była zima i uroczysta, że kandydaci zbliżyli się do niej nie śmiejąc. Gdyby się o nią starał udzielać księżka, możeby się wtedy zdecydowała. Dziwna kobieta!

Tymczasem Wanda po powrocie zajęła swe dawne stanowisko. W Czyżowie znalazła duże zmiany. Spółka mleczna, marzenie Stanisława, z której dawniej śmiała się Celina, a dziś zachwycała się nią pani Stanisława — przysłała do skutku. Sprawdzonego ze Zmudzi obesznaego ze swym fachem serkarsza, sprovedzono maszynę do robienia masła i dalej do pracy.

Próby wypadły znakomicie. Nie chcąc walczyć z uprzedzeniami narodowemi, według których to tylko dobre co obce, porobiono kontrakt dostawy masła i sera do Hamburga. Dopiero z Hamburga tenże sam ser, wracał do kraju z etykietami zagranicznymi — był chwalony i przepłacany.

Spółnikom, włościanom, porozdawano odpowiednio do zbierania mleka, blaszane naczytnia, naczono ich trzymać je w czystości, i każdorazowy udój odnosić do fabryki. W zainiam, oprócz zapłaty, spółnicy dostawali odpowiednią ilość masłanki, lub serwatki dla trzody.

Tym sposobem hodowano w wielkiej ilości trzodę najprzedniejszej rasy — i odstawiano ją także wprost do Hamburga.

Bogactwo spółki i okolicznych włościan wzbudzało ogólną zazdrość. Pan Stefan, choć już dobrze posiwiał, nie tracił humoru i fantazji, rozpalał się z każdym dniem więcej do interesów. Przyjął urząd sędziego i roztrzygał sprawy ku wspólnemu zadowoleniu wyborców. Pretendentów do spółki założonej przez Frana, było nad potrzebę i możność. Powodzenie pociąga i zwycięża.

Drugiego roku po ślubie Stanisław wybrał się z żoną na przejażdżkę po Europie. Hipolit z Maryką postanowili im towarzyszyć — zapraszano Adama, lecz się wymawiał tem, że ktoś musi zostać na gospodarstwie, że zna zagranicę, że nie lubi kolejami jeździć.

Dopiero pan Walenty zdradził po cichu tajemnicę swego faworyta. Widział go nieraz, gdy

obieżdżając folwarki, skregat raptownie na drogę do Łętowic, wypuszczając konia galopem i znikając w gęszczu drzew otaczających dwór.

W Łętowicach mieszkała wdowa z dwiema córkami, które pięknością i dobrocią słynęły równie jak matka, na całą okolicę.

To więc było przyczyna, że tylko dwie pary szczęśliwe i zakochane wybiegły z gniazda, pobując po szerokich szlakach cywilizacji zachodniej.

Pan Stefan miał wielką ochotę towarzyszyć dzieciom, został jednak w domu przez wzgląd na żonę i Wandę. Pani Karolina powtarzała często, że niby jej do szczęścia nie brakowało, gdyby tylko jej ukochana Wanda znalazła męża!

Niespodziewanie i raptownie Adam wracając z Warszawy, przywiózł ze sobą swego kolegę Gerana, znanego naszym czytelnikom ze Szczawicy. Pan Stefan trząsknął się krzywym, pani Karolina wreształa ramionami, lecz oboje milczeli, nie chcąc wprawyć w Wandę. Mimo to Wanda bez wszelkich wpływów wyrwała na swem stanowisku. Geran nie ośmielił się zbliżyć, ona nie raczyła go ośmielać, zostali tylko przyjaciółmi, i to na zawsze, gdyż kolega Adama zaczął mu towarzyszyć w wycieczkach do Łętowickiego dworu i targować od Artura Klonów. Kupił go niezadługo i osiadł w nim, przystępując jako siła nadzwyczaj pożądana do spółki czyżowskiej.

Tak więc Wanda, zamknięta w sobie, precowiła, milczała, — została sama. — Niezadługo odbyły się dwa śluby, i dwa młode małżeństwa powiększyły kółko naszych serdecznych przyjaciół.

Koniec.

Wie Dołęga d. 25. czerwca 1882.

